

Pavel Golia

Chanson Triste

(V spomin Lenarta Lotriča)

Pretresal me je grozni spor globin,
zasanjani opajal mir višav,
ogromno sem peklenskih bolečin
telesa, duše in duhá prestal.

Z ljubeznijo, s prijateljstvom bogát
izpil sem mnogo združujočih kúp,
iskreno sem razdajal se kot brát,
a v dar prejemal Judežev poljúb.

Nikdar ne bom nizkotnosti razúmel.
(Morda razume vsak le tó, kar zna.)
Dobroti sem se klanjal in pogumu,
ki sta propala, kakor jaz, obá.

Kaj naj mi še prihodnji čas obeta?
Dosegel, prekoračil sem zenit.
Utrujen, naveličan tega svéta
se bom podal v naslednji svoj privid.

Cvetko Golar

Zdaj blešče se

Zdaj blešče se naši grički
rdeče, modro in rumeno —
zdaj pojó pod trsi črički
pesem, grozdju posvečeño.

Zlate jagode zorijo,
sladka kri jim v žilah teče,
prek goric, ki v soncu spijo,
vetri sopejo šumeče.

Kar nadihalo poletje
sanj opojnih je in vročih
vse izpremenijo v petje
v srcih se plapolajočih.

Predvečer pomladi

Od kod iznenada
je ta prečudna svetloba večera?
Svetel je mrak —
ni noč še, ni dan več,
a zastor mogočni nekje se odstira.

Od kod,
od kod je ta čudna svetloba?
Obzorja so se odkrila,
čez vsemir šla je perut in svet razmaknila —
na zatonu igra rdečica ...

Kaj je ta čudna svetloba?
Oglašča se prvi kos s slemena,
pesem mi sega v srce:
nekje je tvoja mladost,
nekje v predvečerju pomladi,
tam je i cvet prve ljubezni,
tam daleč vsa je radost ...

Kaj,
kaj je ta čudna svetloba?
Žgalni darovi na vrtu gorijo,
vonjiv dim mi širi nosnice —
nekje daleč je vonj zemlje,
nekje velikonočni kres ...

Kaj je ta čudna svetloba?
Mati sloni na podbojih vrat
in kliče otroka domov,
zakasnelega v igri na gmajni —
kje daleč mladost?
In mati, ki me pokliče domov?

Kaj,
kaj je ta čudna svetloba večera?
Zdaj zdaj
bo konec zimske noči,
že vstaja,
prihaja veliki Dan ...

Škrijančkova

Sej, sej, sej,
zorji njivo, kmetič,
kleno seme sej.

Lij, lij, lij,
rahli dežek, lij,
setev nam zalij.

Sij, sij, sij,
toplo sonce, sij,
zrno naj vzkali.

Tri, tri, tri,
vsako seme tri
in več jih naj rodi.

Glej, glej, glej,
mestni kmetič,
kamenčke preštej...

Lij, lij, lij,
s svojim znojem
zemljico zalij.

Kri, kri, kri,
po osatu tvoja
kri se pocedi, hihi.

Pij, pij, pij,
draga zemlja,
kri in znoj mu pii.

Žel, žel, žel,
kaj boš, kmetič, žel —
žito? Mar plevel?

Kriv, kriv, kriv,
če ne boš užil,
kar si sam sadil —
kdo bo kriv? Hihahaha.

Marij Skalan

Zdaj sem dozorel...

Zdaj sem dozorel kakor žitni klas,
ki truden nizko se nad njivo sklanja
in le še včasih o pomladi sanja,
o mladih vihrav, ki so šle čez nas.

O, kje je zdaj že tisti davni čas,
obetov poln in poln pričakovanja,
nemirnih želj, vročičnega iskanja,
kravat širokih in vihravih las!

Kar je tedaj iz mojih sanj vzkalilo,
pognalo cvet, pa ni sadu rodilo,
bilo le tipanje je v noč in mrak.

A le ob njem izbrusi se spoznanje,
odkrušijo se goljufive sanje
in vse bolj trden daljnji je korak.

Krik bolečine...

Krik bolečine, ki nikdar ne neha,
moreče čakanje iz dneva v dan,
zavest skeleča, da je vse zaman
in da neplodna vsaka je uteha:

tako sem hodil pot zablod in greha,
ves vase skrušen, zlomljen in razklan,
in krvavel vsak dan iz novih ran,
deležen često zlobe in posmeha.

A vendar človek, eden izmed vas,
s hotenji, kakor ste jih vi imeli,
z željami, kakor ste jih vi želeli.

In kakor vaš, bil kratek moj je čas:
utrinek, ki za hip vzžari v temine,
ugasne — in za vselej spet izgine.

Stara kitajska modrost

(Prevedel Fr. Tominec)

Zapri oko,
usta
in uho.

Za besedo se zbadljivo
nič ne meni —
Srčno bol si teši
raje v samoti —
Če kje ti ni kaj všeč,
poglej kar sebe —
Krog svoje hiše
postavi plot visok —
In zametuj vse,
kar gnusno je —

Kdor ume to,
mogoče srečen bo.